

De opwekking onder koning Hizkia [Jehizkia].

2 Kronieken 29

door Max Billeter

Inleiding

In het tweede Boek van de Kronieken vinden we in de grond van de zaak de beschrijving van de koningen van Juda. We zien bij deze koningen goede en slechte hart's gesteldheden die ook invloed hadden op het volk. We kunnen dit Boek in drieërlei opzicht op ons, Christenen, toepassen:

1. We vinden daarin bepaalde aanwijzingen met betrekking tot de geschiedenis van de Gemeente. Sommigen hebben in de opwekking onder Hizkia een beeld gezien van de Reformatie, en in de gebeurtenissen onder Josia een aanduiding van de opwekking in de negentiende eeuw.
2. In de toepassing op onze persoonlijke wandel tonen de hart's gesteldheden van de koningen iets van de geestelijke toestand in ons eigen leven.
3. We kunnen dit Boek ook toepassen op het plaatselijk samenkomen van de gemeente, en zullen daarbij menige onderwijzing vinden. Als wij ze op onze harten en gewetens laten inwerken, zullen we uit al die lessen lering kunnen trekken: uit het goede, hoe we het moeten doen, en uit het verkeerde, wat we hebben na te laten.

In hoofdstuk 29, dat wij in dit opzicht nader willen bezien, vinden we het herstel van de ware eredienst.

Hizkia en zijn toespraak

De persoon van Hizkia en het getuigenis van God over hem.

In de Heilige Schrift zijn er 11 hoofdstukken die zich met Hizkia bezighouden [2 Kon. 18-20; 2 Kron. 29-32; Jes. 36-39]. Dergelijke uitvoerige berichten over één persoon zijn zeldzaam in de Bijbel [bij Abraham zijn het iets meer dan 13 hoofdstukken]. Bovendien worden bepaalde gebeurtenissen uit het leven van Hizkia driemaal verteld [bijvoorbeeld de aanval van Sanherib op Jeruzalem, de ziekte van Hizkia en zijn genezing]. Dat is iets buitengewoons.

Er zijn belangrijke dingen in de Bijbel die slechts éénmaal vermeldt worden, en dat is in principe voldoende. Van andere dingen wordt tweemaal bericht gedaan [bijv. Ps. 14 en 53]. Het komt veel minder vaak voor dat ons dingen driemaal meegedeeld worden, bijvoorbeeld de bekeringsgeschiedenis van Saulus van Tarsis [Hand. 9; 22; 26] of hier iets uit het leven van Hizkia. Wat is het dus belangrijk zich met zijn geschiedenis bezig te houden.

Wanneer viermaal van iets bericht wordt gedaan, dan gaat het altijd om de Heer Jezus Christus.

Vrezen 1-2: 'Jehizkia werd koning, vijf en twintig jaren oud zijnde, en regeerde negen en twintig jaren te Jeruzalem; en de naam van zijn moedert was Abia, een dochter van Zacharia. Hij deed wat recht was in de ogen de HEEREN, naar alles, wat zijn vader David gedaan had'.

Hizkia werd koning op de leeftijd van 25 jaar. Hij was een zoon van de goddeloze Achaz [2 Kron. 28:22,24,27]. Wat een genade, dat de zoon van zo'n vader Godvrezend was en 'deed wat recht was in de ogen des HEEREN'! God kan uit het kwade iets goeds laten voortkomen [Richt. 14:14] – ook vandaag de dag nog. Dat troost ons in moeilijke dagen.

Verder wordt de moeder van Hizkia genoemd. 'Abia' betekent: 'mijn vader is de HEERE'. Wij mogen aannemen dat de vrouw van de goddeloze Achaz omgang met God had. Te midden van het verval en de neergang onder Achaz voelde zij zich geborgen in de gemeenschap met God. Dat bleef beslist niet zonder invloed op haar zoon Hizkia. De invloed van de zusters in de gezinnen maar ook op het samenkomen als gemeente is groter dan wij denken.

In het tweede Boek van de Kronieken zijn er slechts drie koningen van wie gezegd wordt dat zij 'zoals hun vader David' handelden: Jósafat, Hizkia en Josia. Bij Jósafat zijn het vroomheid en gerechtigheid die op de voorgrond staan. Bij Josia zien wij eerbied en gehoorzaamheid ten opzichte van God. De grote kenmerken bij Hizkia zijn geloof en energie.

Het zal in de laatste, moeilijke dagen een grote troost voor ons zijn om juist deze wegen te mogen volgen. We beseffen dat er voor de gelovige altijd een weg is, zowel in het persoonlijke leven als ook in het gezin en eveneens met het oog op het plaatselijk samenkomen als gemeente. Het geloof weet wel hoe groot vandaag de dag de invloed van de wereld is op ons en onze kinderen. Maar het geloof zegt ook: Er is een weg van de vreeze Gods en van gehoorzaamheid aan het Woord van God. Uit dit geloof komt de energie te voorschijn die we bij Hizkia vinden.

Hizkia had twee steunpilaren die hem houvast gaven: het Woord van God, dat hij gehoorzaam wilde zijn, en het leven van zijn voorvader David, deze man naar het hart van God, die de HEERE eveneens gehoorzaam was. Deze twee punten vinden wij in leerstellig opzicht in 2 Tim. 3. In vers 10 herinnert de apostel Paulus zijn medearbeider aan hemzelf en aan zijn leven: 'Maar gij hebt nauwkeurig nagevolgd mijn leer, mijn wijze van doen ...'. Timotheüs was samen geweest met de apostel en had zijn gedrag gezien en zijn leer gehoord. Dat was hem nu tot een hulp. In vers 14 staat er in verbinding met de Heilige Schriften, het geschreven Woord van God: 'Maar gij, blijf in wat gij geleerd hebt'.

Het huis van God eerst

Vers 3: " Deze deed in het eerste jaar van zijn regering, in de eerste maand, de deuren van het huis des HEEREN open, en verbeterde ze'.

Nauwelijks was Hizkia koning geworden, of hij hield zich bezig met het huis van God. Vermoedelijk begon hij daarmee op de eerste dag van de eerste maand [vgl. vs. 17]. Hij bemoeide zich niet alleen eerst met zijn eigen huis en zijn eigen interesses. Hier werd iets zichtbaar van wat de Heer Jezus eens zei: 'Maar zoek eerst het koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u er bij gegeven worden' [Matt. 6:33]. Laten wij de juiste prioriteiten stellen! Bij Hizkia had het huis van God de hoogste prioriteit. Daarom opende hij eerst de deuren van het huis des HEEREN. Zijn vader had deze namelijk gesloten [hfst. 28:24]. Sindsdien kon niemand meer in dit huis komen. Nu was het de wens van Hizkia om de deuren te openen, om het huis van God weer te maken tot aantrekkingspunt van Godvrezende mensen.

Is de plaats waar wij rondom de Heer Jezus vergaderen, zo'n aantrekkingspunt voor mensen die de genade zoeken? De Heer Jezus was dat, toen Hij hier op aarde leefde. Denken wij slechts aan die vrouw die Hem opzocht in het huis van de farizeeër, omdat ze door de genade werd aangetrokken. Niet Simon, maar de genade van de Heer Jezus had haar aangetrokken [Luc. 7:36-50].

'Hij deed de deuren open'. Dat wil niet zeggen dat we het samenkomen aantrekkelijk moeten maken voor de wereld of voor het vlees in de gelovigen. Nee, het moet een plaats zijn of worden die mensen aantrekt die de genade en de waarheid zoeken.

Bovendien verbeterde hij ze. Hij haalde niet eenvoudig de deuren uit hun hengsels, maar verbeterde ze, opdat men ze weer kon openen en sluiten. Hoe belangrijk is de juiste bediening van de deuren! Bij ons gaat het om de deur naar de plaats van samenkomen, om de deur naar de praktische verwerkelijking van de priesterdienst. De deuren moesten worden verbeterd, opdat ze weer gebruikt konden worden op een wijze die passend is voor God en in overeenstemming met Zijn heilige wil.

Koning, priesters en Levieten

Vers 4: 'En hij bracht de priesters en de Levieten in, en hij verzamelde ze in de Ooststraat'.

De koning liet de priesters en Levieten komen. Hij is in dit hoofdstuk een voorstelling van de broeders die in een plaatselijke gemeente bijzondere verantwoordelijkheid dragen [koning = gezag]. Zij vormen een zedelijk [moreel] gezag dat vergelijkbaar is met de 'engel van de gemeente' in Openbaring 2 en 3.

Plaatselijke gemeenten hebben in zeker opzicht geestelijke leiders nodig. Helaas ontbreekt dit morele gezag van broeders soms. Dat is een probleem van onze dagen. Er bestaat in feite sinds het heengaan van de apostelen geen persoonlijk, ambtelijk gezag meer in de gemeente. Maar een zedelijk [moreel] gezag bestaat er echter tot vandaag nog wél, ook al wordt zij aangevallen. Laten we echter niet vergeten dat moreel [zedelijk] gezag kan worden aangevallen; desondanks blijft ze bestaan, als het werkelijk gezag is. Daar is de koning hier een beeld van.

De priesters zijn een beeld van alle gelovigen die zich in Gods tegenwoordigheid ophouden, die dus omgang met Hem hebben. Hier worden wij allen aangesproken: broeders en zusters. Zijn wij van die personen die uit gewoonte in de tegenwoordigheid van God verblijven?

De Leviëten spreken van de gaven. Algemeen beschouwd, heeft elke broeder en elke zuster een gave, een taak in de plaatselijke gemeente [1 Cor. 12].

‘Hij verzamelde ze in de Ooststraat’ [een betere vertaling is: ‘plaats in het oosten’]. In het oosten gaat de zon op. Wanneer de Heer Jezus in heerlijkheid wederkomt, zal Hij als de Zon der gerechtigheid opgaan. Dit komen van Hem met ons voor deze wereld heeft met verantwoordelijkheid te maken. Wij allen zijn voor de Heer verantwoordelijk wat ons doen en laten betreft. Voor ons, gelovigen, geldt net zo goed als voor alle mensen het beginsel: ‘Wat een mens zaait, dat zal hij ook oogsten’ [Gal. 6:7].

De toespraak van de koning

Vers 5: ‘En hij zeide tot hen: Hoort mij, o Leviëten; heiligt nu uzelf, en heiligt het huis van de HEERE, de God uwer vaders, en brengt de onreinheid uit van het heiligdom’.

‘Hoort mij’. Met deze beginwoorden probeerde hij bij hen het oor van hun hart te openen. De profeet Jeremia moest eens over het onbesneden oor van het volk klagen: ‘Zij wilden niet horen [of: luisteren]’ [Jer. 6:10]. We leven in een tijd waar veel wordt gesproken, maar kunnen wij nog horen? Wie oren heeft, die hore wat de Geest tot de gemeenten zegt’ [Openb. 2 en 3]. Het volmaakte Voorbeeld is de Heer Jezus. Toen Hij hier leefde, bracht Hij Jesaja 50:4 in praktijk: ‘Hij wekt Mij het oor, dat Ik hoor, gelijk die geleerd worden’. Vaak bracht Hij de hele nacht door in het gebed. Toen heeft Hij Zijn oor geopend voor de stem van God. Zijn de oren van onze harten open?

‘Heiligt nu uzelf’. Dat betreft de persoonlijke afzondering voor God. Zijn wij werkelijk voor God alleen? Een illustratie van heiliging vinden we in vers 33, waar staat: ‘Nog waren van de geheiligde dingen [andere vertaling: ‘gaven’] zeshonderd runderen en drie duizend schapen’. De eerstgenoemde groep dieren hebben zij ten brandoffer gebracht [vs. 32], de andere hebben ze geheiligd, dat wil zeggen apart gezet. Dat is de betekenis van heiliging: voor God apart zetten, voor Hem reserveren.

Voor ons vinden we dit leerstellig in de eerste Corinthebrief. In hoofdstuk 6 hebben wij de persoonlijke heiliging, in hoofdstuk 3 de gemeenschappelijke heiliging van het huis van God. Beide staan in verbinding met de inwoning van de Heilige Geest [1 Cor. 6:29; 3:16]. Zou er een hogere beweegreden kunnen zijn om zich voor God te heiligen?

Ten slotte komt de scheiding van alle ongerechtigheid. Het naar buiten brengen van de onreinheid komt met het onderwijs van 2 Timotheüs 2:19-21 overeen: het afstaan van de ongerechtigheid en het zich-wegreinen van de vaten tot oneer.

Vers 6: ‘Want onze vaders hebben overtreden, en gedaan wat kwaad was in de ogen van de HEERE, onze God, en hebben Hem verlaten, en zij hebben hun aangezichten van de tabernakel des HEEREN afgewend, en hebben die de nek toegekeerd’.

Nu volgt er een belijdenis waarin niets gespaard wordt. Daarmee bewees Hizkia dat hij een ware nakomeling van David was, want ook hij was bereid om het kwaad dat bij hem aan het licht was gekomen, te belijden zonder iets te sparen, zonder de zonde als onschuldig voor te stellen of anderen een deel van de schuld in de schoenen te schuiven. Wij handelen vaak net als Adam, die na de zondeval eerst zijn vrouw en vervolgens God de schuld gaf, door te zeggen: ‘De vrouw die Gij mij gegeven hebt, zij gaf mij ... en ik at’. Van een echte belijdenis is pas sprake wanneer men alleen maar zichzelf en zijn eigen fouten ziet, en niemand anders de schuld geeft, hoewel het natuurlijk kan zijn dat anderen ook zelf schuld hebben.

Hizkia beleed de trouweloze en boze handelswijze van zijn vaders. Men is trouweloos [of: ‘een overtreder’] als men niet doet wat God bevolen heeft en het goede nalaat. Boos wil zeggen: bewust zondigen.

Verder beleed hij dat zij God hadden verlaten, hun aangezichten van de tabernakel [of: ‘woning’] des HEEREN hadden afgewend en die de nek hadden toegekeerd. Wij handelen op soortgelijke wijze als de belofte van de Heer Jezus om in het midden te zijn van de twee of drie die in Zijn Naam vergaderd zijn, in ons leven verbleekt en wij ons afwenden van de beginselen van het samenkomen volgens het Woord.

Vers 7: ‘Ook hebben zij de deuren van het voorhuis toegesloten, en de lampen uitgeblust en het reukwerk niet gerookt; en het brandoffer hebben zij in het heiligdom aan de God Israëls niet geofferd’.

In zijn belijdenis soms Hizkia op: de gesloten deuren, de uitgebluste lampen, het ontbrekende reukwerk evenals de ontbrekende brandoffers.

De uitgebluste lampen spreken van de onderdrukte werkzaamheid van de Heilige Geest in de samenkomsten [1 Thess. 5:19]. Dat kan gebeuren als die samenkomsten door mensen worden georganiseerd en bijvoorbeeld door één man worden geleid. De Geest wordt ook uitgeblust als wij in vormen verstarren en niet meer werkelijk letten op Zijn leiding.

Indien er ook in onze dagen nog profetie mogelijk kan zijn – een dienst die zó belangrijk is – moet de Geest vrij kunnen werken en leiden. Weten wij wat Gods Woord onder de profetische dienst verstaat? Deze wordt alleen dan uitgeoefend als in de Woordbediening wordt voorgelezen en gezegd wat beantwoordt aan de toestand en de innerlijke behoeften van de toehoorders, of als de toestand van hun hart wordt blootgelegd zonder dat de spreker nadere gegevens daarover weet. Laten wij er meer voor bidden dat onze Woordbedieningen aan de werkelijk aanwezige behoeften van jong en oud beantwoorden! Mochten wij toch zelf geen hindernis zijn voor het werken en leiden van de Heilige Geest!

Het ontbrekende reukwerk. Bij het samenkomen tot de broodbreking mogen er offers van lof en dank tot God opstijgen. Hij wacht op onze aanbidding als antwoord van onze harten op Zijn liefde, op de toewijding van Zijn Zoon en de wonderbare verlossing die Hij ons in Hem heeft geschonken. Stijgt er uit mijn en uw hart aanbidding op tot God, wanneer wij tot de broodbreking samen zijn? Is het ook van u en mij waar, wat de bruid in het Hooglied zegt: 'Terwijl de Koning aan Zijn ronde tafel is, geeft mijn nardus zijn reuk' [Hfst. 1:12]?

Verzen 8 en 9: 'Daarom is een grote toorn des HEEREN over Juda en Jeruzalem geweest; en Hij heeft hen overgegeven tot beroering, tot verwoesting en tot aanfluiting, zoals gij ziet met uw ogen. Want ziet, onze vaders zijn door het zwaard gevallen; daartoe onze zonen, en onze dochters, en onze vrouwen zijn daarom in gevangenis geweest'.

Hier zien wij het oordeel dat bij het kruis van God begint [1 Petr. 4:17]. In Zijn handelen als Rechter had God hen prijsgegeven aan mishandeling – wat ook belediging kan betekenen – aan verwoesting of kommer, en verder aan verachting en hoon.

De vaders zijn door het zwaard gevallen. Op ons toegepast, betekent dit de geestelijke dood. Gelovigen kunnen zich in praktisch opzicht in een slaaptoestand bevinden die op een doodsslaap lijkt [Ef. 5:14].

De gevangenschap spreekt van 'werelds worden'. Wereldse Christenen bevinden zich in gevangenschap. Ze zijn niet meer vrij, maar staan onder de dictatuur van de vorst van deze wereld. Sommigen van hen menen dat ze nu pas echt vrij zijn, maar ze zijn gevangen. Wat een vreselijk oordeel, als een plaatselijke gemeente werelds wordt. Daarbij gaat het niet om enkele afzonderlijke dingen van deze wereld, maar om de totale invloed ervan. Wereldse beginselen kunnen ook in broedervergaderingen binnendringen!

Vers 10: 'Nu is het in mijn hart een verbond te maken met de HEERE, de God Israëls, opdat de hitte van Zijn troon van ons afkere'.

Het verbond dat Hizkia met de HEERE wilde sluiten, laat zien dat hij weer gemeenschap met God wilde hebben waarin alles in orde is gebracht. 'Want God is niet [een God] van verwarring maar van vrede' [1 Kor. 14:33].

Vers 11: 'Mijn zonen, weest nu niet traag; want de HEERE heeft u verkoren, dat gij voor Zijn aangezicht staan zoudt, om Hem te dienen; en opdat gij Hem dienaars en wierokers zoudt wezen'.

'Mijn zonen, weest nu niet traag'. Het tegengestelde van 'traag' is 'ijverig'. Ijver voor God behoorde bij hen gevonden te worden, zoals dat bijvoorbeeld het geval was bij Abraham. Deze man kon rustig in de deur van zijn tent zitten. Toen echter de HEERE hem bezocht, liep de oude man hard [letterlijk: 'rende hij'; Gen. 18]. Toen spoorde hij zijn mensen aan tot haast. Ook hijzelf haastte zich. Iedereen werd ijverig in het huis van Abraham, toen het om de HEERE ging. Dat gaat ook ons aan. Neem het niet zo gemakkelijk met het samenkomen van de gemeente, maar wees ijverig voor de Heer.

'De HEERE heeft u verkoren, dat gij voor Zijn aangezicht staan zoudt'. Wat is het belangrijk om in geestelijk opzicht voor het aangezicht van de HEERE te staan, zoals ook Elia gedaan had [1 Kon. 17]. Dat is het uitgangspunt voor elk handelen. Alles behoort te geschieden vanuit Zijn tegenwoordigheid. Jeremia 15:19 maakt duidelijk dat het staan voor het aangezicht van de HEERE de voorwaarde is voor een goed onderscheidingsvermogen. Ontbreekt ons dat niet soms, zodat we moeite hebben om te onderscheiden tussen goed en kwaad [Hebr. 5:14]? Ontbrekend onderscheidingsvermogen is een teken van neergang.

Hoe kunnen wij ervoor worden bewaard het goede tot het kwade te maken? Door voor het aangezicht van de Heer, in Zijn tegenwoordigheid, te staan en ons bewust te worden van Zijn heiligheid. Dan zullen wij het goede kunnen onderscheiden en ook de kracht hebben om het kwade weg te doen en het goede vast te houden.

‘Om hem te dienen; en opdat gij Hem dienaars en wierokers zoudt wezen’. Hier hebben we de dienst en de aanbidding voor ons. Het dienen was meer de taak van de Levieten, het offeren van wierook dat van de priesters.

Het reukwerk is een beeld van de gebeden en van de aanbidding die tot God opstijgen. Geestelijk gezien, stijgt er dan rook [liefelijke reuk] op tot God, wanneer wij bidden in de Naam van de Heer Jezus. Bij het gebed of de aanbidding in Zijn Naam worden onze woorden, om zo te zeggen, omhuld door de kostbaarheid van Christus, en komen zo voor Gods aangezicht. Zijn we het ons bewust, dat wij alleen maar door de kostbare Persoon van Christus en wat Hij is, om iets kunnen vragen?

Bij het dienen, gaat het om de vraag wie wij dienen: onszelf of de Heer? Er zijn slechts deze twee mogelijkheden: Of wij zijn egoïsten, en ons denken is alleen maar op onszelf gericht, óf wij zien op de Heer en richten onze gedachten geheel op Hem. Deze tegenstelling vinden we ook in Fil. 2: ‘Allen zoeken hun eigen belang, niet dat van Jezus Christus’ [vs. 21].

Moge het werkelijk onze wens zijn om Hem te dienen en Zijn dienaars en geestelijk gezien Zijn ‘offeraars van wierook’ te zijn, dus Zijn voorbidders en Zijn aanbidders.

De reiniging van het huis des HEEREN

Na de toespraak van de koning begonnen de Levieten te handelen. Met betrekking tot de belangen van de Heer is er een tijd om te spreken en een tijd om te handelen. Het zou fataal zijn om altijd alleen maar te spreken en nooit te handelen. Het zou echter net zo verkeerd voor iemand zijn om met handelen te beginnen voordat hem duidelijk is wat hij te doen heeft.

De drie families van de Levieten

Verzen 12-14: ‘Toen maakten zich de Levieten op, Mahath, de zoon van Amásai, Joël, de zoon van Azárja, van de kinderen der Kehathieten; en van de kinderen van Mérari, Kis, de zoon van Abdi, en Azárja, de zoon van Jaháleël; en van de Gersonieten, Joah, de zoon van Zimma, en Eden, de zoon van Joab. En van de kinderen van Elizafan, Simri en Jeiël; en van de kinderen van Asaf, Zechárja en Mattánja. En van de kinderen van Heman, Jehiël en Simeï; en van de kinderen van Jedúthun, Semája en Uziziël’.

De Levieten bestonden uit drie families: de Kehathieten, de Merarieten en de Gersonieten. Deze drie groepen hadden verschillende taken, zoals we leren uit het Boek Numeri. Maar alle drie hadden zij deel aan de heiliging en reiniging van het huis van God.

De Kehathieten hadden gedurende de woestijnreis de voorwerpen van het heiligdom gedragen. Zij waren verantwoordelijk voor de inhoud van het huis van God. Deze verantwoordelijkheid speelt ook een rol als het om herstel gaat. Wat is de inhoud van het huis van God? Waarvan spreken de voorwerpen van de tabernakel? Te beginnen met de ark van het verbond tot en met het brandofferaltaar zijn al deze voorwerpen in verschillend opzicht een beeld van de Heer Jezus Zelf. Bij het huis van God gaat het in de eerste plaats om Zijn persoon. Hij is de inhoud van het huis des HEEREN.

De Merarieten vervoerde de planken, zuilen en voeten van de tabernakel. Deze onderdelen spreken van de grondbeginselen van het huis van God. Wanneer wij met het oog op het samenkomen iets moeten reinigen, dan is het belangrijk dat wij de grondbeginselen van de gemeente [of: vergadering] kennen.

De Gersonieten waren verantwoordelijk voor het vervoer van de gordijnen, bedekkingen, voorhangsels en behangsels. Deze onderdelen van stof zijn een beeld van de zedelijke eigenschappen van de broeders en zusters die vergaderd zijn. Deze eigenschappen worden zowel naar binnen als naar buiten getoond.

Als er in een plaatselijke gemeente [vergadering] iets in orde moet worden gemaakt, zijn er drie punten die van belang zijn: in de allereerste plaats gaat het om de Persoon van de Heer; en tweede hebben wij te handelen volgens de grondbeginselen van het huis van God, zoals die ons in de Bijbel zijn meegedeeld; en ten derde moet het gebeuren op een wijze die voor de Heer welgevallig is.

Wij komen niet rondom grondbeginselen of dogma’s samen. Ons middelpunt is de Heer, maar de grondbeginselen van het Woord van God betreffende het samenkomen zijn met Hem verbonden. In de gordijnen, bedekkingen en voorhangsels zien wij een voorstelling van de zedelijke heerlijkheden van onze Heer en Heiland. God zou graag willen dat wij handelen in de houding en gezindheid van onze Heer, Die zachtmoedig was en nederig van hart.

De dienst van de Levieten in het licht van het Nieuwe Testament

De dienst van de apostel Johannes komt overeen met die van de Kehathieten. Johannes stelt ons op bijzondere wijze de grootheid en heerlijkheid van onze Heer Jezus voor. De dienst van de apostel Paulus is te vergelijken met die van de Merarieten. Hij deelt ons de grondbeginselen mee van het huis van God. De dienst van de Gersonieten vinden we bij de apostel Petrus. Hij roept ons op om in de voetstappen van Christus te treden, om zo te leven als de Heer Jezus Zich hier in volmaaktheid heeft gedragen. Deze diensten moeten alle drie in het oog worden gehouden, als het gaat om de reinheid van het huis van God en herstel te midden van Gods kinderen.

Johannes stelt ons de wonderbare Persoon van de Heer Jezus voor, maar laat ons ook zien dat wij één familie zijn. Aan de ene kant ziet hij weliswaar het persoonlijke deel van de Christen: hoe men een kind van God wordt, hoe een Christen leeft, en welk een toekomst voor hem ligt. Maar hij denkt ook aan het geheel, als hij de woorden van de Heer neerschrijft: 'Het zal één kudde, één Herder worden' [Joh. 10:16]. In zijn eerste Brief ziet hij de gelovigen samen als de familie van God. In die familie is er onderscheid: vaders, jongelingen, jonge [kleine] kinderen. In de Openbaring toont hij ons de Gemeente als stad, wat van bestuur spreekt – een belangrijk aspect als er iets in orde te maken of te reinigen is. Wij zien de Gemeente daar echter ook als bruid van het Lam. Daarbij staat de liefde op de voorgrond. In de Gemeente gaat het om liefde tot God, tot de Heer Jezus, en tot de broeders en zusters. Zo ziet de dienst van Johannes eruit en als zodanig komt zij overeen met de Kehathieten als type.

Paulus schrijft over de Gemeente als het huis van God, waarin heiligheid passend is. Hij spreekt echter ook van het lichaam van Christus. Bij dit beeld van de Gemeente gaat het om de eenheid van de Geest. Al deze aspecten zijn van betekenis, als er in het huis van God iets gereinigd moet worden.

Maar alles behoort te geschieden in een houding die onze Heer Jezus volmaakt heeft tentoongesteld, en die we bij Petrus beschreven vinden. Hij laat ons zien dat ons leven hier verbonden is aan lijden. Dat merken wij wanneer we ons met de reiniging van het huis van God bezighouden op een wijze die naar Gods gedachten is.

Wat heeft de Heer Jezus in Zijn ziel en in Zijn hart geleden, toen Hij op deze aarde wandelde en bij de mensen de gevolgen van de zondeval zag! Raakt het ons ook innerlijk, als wij iets hebben te reinigen? Lijden onze harten daaronder; zijn ook wij bedroefd en zien we onze schuld bij zo'n zaak?

Samen handelen

Vers 15: 'En zij verzamelden hun broeders, en heiligden zich, en kwamen, naar het gebod des konings, door de woorden des HEEREN, om het huis des HEEREN te reinigen'.

De Leviëten hebben hun broeders verzameld. Als het om reiniging van 'het huis de HEEREN' gaat, behoort dit met elkaar gedaan te worden. Bovendien moet men er niet mee beginnen voordat 'de broeders' verzameld zijn.

In het huis van God zijn er eigenlijk geen arbeiders, maar medearbeiders. Als het woord 'arbeider' in de Brieven van het Nieuwe Testament voorkomt, heeft het meestal een negatieve betekenis [bijv. 2 Cor. 11:13; Fil. 3:2; uitzondering: 2 Tim. 2:15]. Bij de positieve vermelding van het werk in het huis van God is er steeds sprake van medearbeiders. Dat moeten we niet vergeten als we iets in orde te brengen, recht te zetten, of te reinigen hebben.

'Zij kwamen, naar het gebod des konings, door [andere vert.: 'overeenkomstig'] de woorden des HEEREN'. Zoals reeds werd opgemerkt, is de koning een beeld van die broeders die in een gemeente [vergadering] op bijzondere wijze verantwoordelijkheid dragen of een dienst van oudste uitoefenen. Het zijn gezagspersonen in zedelijk opzicht, die ons voorgaan [of: leiding geven] en die we moeten erkennen [1 Tm. 5:17].

'Overeenkomstig de woorden des HEEREN' geldt bijzonder voor deze broeders. De dienst van hen die in een gemeente [vergadering] leiding geven, moet gebeuren in overeenstemming met het geschreven Woord van God. De Bijbel moet hen leiden in hun beslissingen en beoordelingen, en moet voor hen de hoogste gezagsinstantie zijn. De Heer Jezus noemde de farizeeën blinde leidlieden van blinden. In de gemeente [vergadering] zijn broeders met een gave om te leiden geen ziende leiders van blinden, maar ziende leiders van zierenden. Wij allen kunnen en moeten het Woord onderzoeken om er inzicht in te krijgen of er wordt beslist en beoordeeld in overeenstemming met het Woord van God.

Persoonlijke heiliging, reiniging van het huis van God

Vers 16: 'Maar de priesters gingen binnen in het huis des HEEREN, om dat te reinigen, en zij brachten uit in het voorhof van het huis des HEEREN al de onreinheid, die zij in de tempel des HEEREN vonden; en de Levieten namen ze op, om naar buiten uit te brengen, in de beek Kidron'.

'Zei heiligden zich' en kwamen vervolgens 'binnen in het huis des HEEREN, om dat te reinigen'. Eerst de persoonlijke heiliging, dan de reiniging van het huis van God [vgl. vs. 15].

Als het om reiniging gaat, moeten wij altijd bij onszelf beginnen. Voordat we ook maar iets ondernemen, moeten we ons in het licht van God stellen om te zien of er misschien iets in ons persoonlijk leven niet in orde is voor het aangezicht van de Heer. Pas dan zijn wij geschikt om onze verantwoordelijkheid in de gemeente [vergadering] na te komen. Een voorbeeld daarvan vinden wij in 1 Timotheüs 4, waar Paulus aan zijn jongere medewerkers schrijft: 'Geef acht op uzelf' en 'Niemand verachten uw jeugdige leeftijd, maar wees een voorbeeld, in reinheid. Houd aan met voorlezen, vermanen en leren, totdat ik kom'. Hij moest zich dus zo gedragen dat niemand hem vanwege zijn jeugdige leeftijd verachtte. Hij moest achtgeven op zichzelf teneinde zodoende geschikt te zijn om anderen te onderwijzen.

De priesters en de Levieten werkten hand in hand. De priesters brachten al de onreinheid uit het binnenste van het huis naar buiten, en de Levieten namen al de naar buiten gebrachte onreinheid op en brachten het uit naar de beek Kidron. In de priesters zien we een beeld van de gemeenschap in hun dienst. De Levieten tonen ons de grote betekenis aan van het onderwijzen van Gods gedachten aan het volk. Beide zijn belangrijk: de kennis van de wil van God en de gemeenschap met de Heer, terwijl men in een concreet geval biddend Zijn wil zoekt. Kennis en gemeenschap gaan ook bij de reiniging hand in hand: We handelen volgens de kennis, naar het licht uit Gods Woord dat ons uit genade is geschonken, maar tegelijkertijd in innige gemeenschap met de Heer door middel van gebed.

In de loop van de tijd moest er zeer veel onreinheid naar deze beek [Kidron] worden afgevoerd [bijv. 1 Kon. 15:13; 2 Kon. 23:4]. Op Zijn weg naar het kruis moest onze Heer over deze beek gaan naar Gethsémané [Joh. 18]. Van daar ging Hij naar Golgotha. Hij moest lijden en sterven, opdat wij konden worden gereinigd, en opdat Zijn huis gereinigd kan worden.

Vers 17: 'Zij begonnen nu te heiligen op de eerste van de eerste maand, en op de achtste dag van de maand kwamen zij in het voorhuis des HEEREN, en heiligden het huis des HEEREN in acht dagen; en op de zestiende dag van de eerste maand maakten zij een einde'.

De persoonlijke reiniging duurde even lang als de reiniging van het huis des HEEREN [in beide gevallen 8 dagen]. Onderstreept dat niet het belang van de persoonlijke reiniging? Wij hebben deze [persoonlijke reiniging] steeds weer nodig, en moeten ons daarom steeds weer in het licht van God stellen, om vervolgens de onreinheid uit ons leven weg te doen [zie daartoe 1 Joh. 3:3].

Verzen 18 en 19: 'Daarna kwamen zij binnen tot de koning Hizkia, en zeiden: Wij hebben het gehele huis des HEEREN gereinigd, alsook het brandofferaltaar met al zijn gereedschap, en de tafel der toerichting met al haar gereedschap. Alle gereedschap ook, dat de koning Achaz, onder zijn koninkrijk, door zijn overtreding weggeworpen had, hebben wij bereid en geheiligd; en zie, zij zijn voor het altaar des HEEREN'.

Bij de mededeling aan de koning over de beëindiging van de reiniging van het huis des HEEREN worden twee voorwerpen speciaal vermeld: het brandofferaltaar en de tafel der toonbroden. Bij de reiniging van het huis van God gaat het hier vooral om de aanbidding en de eenheid van het volk van God.

De aanval van de vijand heeft altijd ten doel de aanbidding van God weg te nemen. Eerst wil hij verhinderen dat mensen zich bekeren. Vervolgens wil hij niet dat de gelovigen in vrede met elkaar optrekken. Maar zijn hoofddoel is om de aanbidding van God tegen te gaan. Vandaar de aanval op het altaar.

De reiniging van de tafel [van de Heer] wijst op de afzondering en scheiding van al het kwaad. Zij vormt de grondslag voor de eenheid van de Geest [2 Tim. 2:21-22].

In vers 19 wordt herinnerd aan de trouweloosheid van koning Achaz. We vinden dit in detail in 2 Koningen 16:10-18 beschreven. Hij rukte het brandofferaltaar opzij en zette er in plaats daarvan een kopie neer van een afgodenaltaar uit Damaskus, waarop hij vervolgens offers bracht. Hij meende met het altaar van God te kunnen doen zoals het hem goeddunkt. Mensen die het samenkomen tot de broodbreking en tot aanbidding willen veranderen en ook de uitdrukking van de eenheid van het lichaam, handelen net als Achaz. Wij zijn echter gehouden om ons te richten naar het Woord. Menselijke ideeën hebben hier geen plaats. Hij nam het wasbekken van de runderen [waarop het rustte] af en zette het op stenen. Overgebracht op het samenkomen

van de gemeente [vergadering] wil dat zeggen: Men verwerpt de gedachte dat het offer van de Heer Jezus nodig was tot onze reiniging. Hij veranderde bovendien de ingang van de koning tot het huis des HEEREN. Dat betekent dat men in de praktijk de toelating tot de tafel van de Heer aanpast aan de wensen van de mensen, en de afzondering naar Gods gedachten opgeeft. De vijand valt steeds weer de grondbeginselen van de tafel van de Heer aan.

De grondslag van de reiniging: het offer van Golgotha

Verzen 20-21: 'Toen maakte zich de koning Jehizkia vroeg op, en verzamelde de oversten der stad, en hij ging op in het huis des HEEREN. En zij brachten zeven varren, en zeven rammen, en zeven lammeren, en zeven geitenbokken tot een zondoffer voor het koninkrijk, en voor het heiligdom, en voor Juda; en hij zeide tot de zonen van Aäron, de priesters, dat zij die op het altaar des HEEREN zouden offeren'.

Nu wordt ons getoond dat het werk van onze Heer op het kruis de grondslag van elke reiniging vormt. Hizkia maakte zich vroeg op, omdat deze zaak belangrijk voor hem was. Als wij de Heer op de één of andere wijze onteerd hebben en Zijn huis verontreinigd is, dan moet zo'n ernstige afwijking ook voor ons belangrijk worden. We moeten beseffen dat dit de Heer Jezus veel nood heeft bereid, toen Hij daarvoor op het kruis moest lijden en sterven.

Van de offerdieren die gebracht werden, waren er 21 ten bandoffer en 7 ten zondoffer. Zo waardeert God het werk van Golgotha. Het brandoffer spreekt van die zijde van het offer dat naar God Zelf is toegekeerd, terwijl het zondoffer gericht is op onze toestand. Wij denken vaak aan dat wat ons betreft. We zouden echter moeten bedenken, dat de naar God toegekeerde kant [het brandoffer] van het verlossingswerk veel groter is.

De viermaal 7 offers spreken van de volmaaktheid en de algenoegzaamheid van het offer van onze Heer. Dat is toereikend, opdat wij en het huis van God steeds weer gereinigd kunnen worden. Is dat niet iets wat ons moed geeft?

Vers 22: 'Zo slachtten zij de runderen, en de priesters ontvingen het bloed, en spengden het op het altaar; zij slachtten ook de rammen, en spengden het bloed op het altaar; insgelijks slachtten zij de lammeren, en spengden het bloed op het altaar'.

De brand – en zondoffers moesten voor het koninkrijk, voor het heiligdom en voor Juda gebracht worden. Uit datgene wat wij tot nu toe hebben gezien, betekent dit dat alles weer in orde kan worden gebracht op grond van het werk van de Heer Jezus, hetzij 't falen van een oudste [koningschap], het falen of verwaarlozen van het priesterschap [heiligdom], hetzij de één of andere zonde in het volk. De Heer Jezus moest daar echter voor sterven.

Hij werd het brandoffer om de verzoening voor de zonde te bewerken. De zonde is in de wereld gekomen en tot alle mensen doorgedrongen. Daardoor werd de Naam van God onteerd. Daarom eiste Hij verzoening. Dit heeft altijd met God en met de zonde te maken. Deze verzoening is inderdaad door het brandoffer geschied [Lev. 1:4]. De Heer Jezus heeft op het kruis God oneindig en volkomen verheerlijkt met betrekking tot de zonde. Dat maakt Johannes ons in zijn Evangelie duidelijk, waarbij hij ons de zijde van het brandoffer laat zien. 'Zie, het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt' [Joh. 1:29]. Dat is de verzoening met betrekking tot het brandoffer.

Vervolgens moest echter ook het zondoffer worden gebracht. Vers 24 laat ons de twee kanten daarvan zien: het diende tot ontzondiging en tot verzoening met betrekking tot onze zonden. Wij moesten met een heilig God in het reine komen en van onze zondelast bevrijd worden. Elke boze gedachten, elk slecht woord, elke verkeerde daad, elke valse weg onteert de Naam van onze God. Voor deze zonden eist Hij verzoening. Deze heeft plaatsgevonden door het offer van Christus, en wel als zondoffer voor de zonden.

Op de Grote Verzoendag [Lev. 16] vinden we deze beide zijden eveneens: namelijk in de twee bokken ten zondoffer. De eerste [bok] werd als zondoffer geofferd en het bloed daarvan in het allerheiligste voor Gods aangezicht gebracht. Op de andere bok werden alle ongerechtigheden [van het volk] beleden. Vervolgens werd hij de woestijn in gestuurd. De verzoening van onze zonden vinden we eveneens in de eerste Brief van Johannes [hfst. 4:10].

Zo is de hele ontering van God door de zondeval en door onze zonden, weggenomen. Op deze grondslag kunnen wij dus van onze zonden worden bevrijd [ontzondigd]. Dat betreft onze kant, zoals wij dat bijvoorbeeld in Openb. 1:5 vinden: 'Hem Die ons liefheeft en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed. . . '.

Deze offers worden ons hier voorgesteld, opdat wij beseffen dat de Heiland voor elke zonde die in de plaatselijke gemeente [vergadering] of in ons persoonlijk leven voorkomt, onzegbaar veel moest lijden. Laten wij de wens hebben om nog voorzichtiger te leven, opdat we niet zondigen!

Nog een woord over de verschillende offerdieren

De var [of: stier] tot het brandoffer spreekt ervan dat de Heer Jezus het werk op het kruis heeft volbracht in de kracht van Zijn wil, waarbij Hij Zich door de eeuwige Geest vlekkeloos aan God heeft geofferd. Hij wilde alleen maar God welgevallig zijn en Hem gehoorzamen. Stieren laten zich op hun weg door niets ophouden. Ze overwinnen alle hindernissen om hun doel te bereiken. Zo liet ook de Heer Jezus Zich door niets en niemand weerhouden om naar Golgotha te gaan.

De ram wijst op het feit dat de Heer Jezus op het kruis de macht van satan ontmoette, en hem overwon die de veroorzaker van de zondeval was. Dat is de triomf van onze Heiland. Zoals eens David Goliath versloeg met zijn eigen zwaard, zo deed de Heer de duivel teniet met zijn eigen wapen, de dood [Hebr. 2:14]. De Heer heeft de vijand ontmoet als Mens, maar in Goddelijke macht. Dit werk moest Hij geheel alleen volbrengen [Joh. 13:36]. Laten wij met eerbied, met een afstand van 2000 ellen [Joz. 3:4] voor Hém staan, Die de vijand op het kruis van Golgotha overwon.

Het schaap spreekt van het geduldig verdragen van het lijden van de kant van de mensen [Jes. 53:7]. Toen onze Heer Zich als brandoffer overgaf, heeft Hij ook lijden van de zijde van de mensen moeten verdragen. Daar waren 'stieren van Basan', dat wil zeggen: de leiders van het volk, die Hem hebben omringd. Maar ook 'honden', vreselijk wrede soldaten van het Romeinse leger hebben Hem op gevoelloze wijze verschrikkelijk lijden toegebracht [Ps. 22:13,17]. En door dit alles ging Hij heen 'stom als een Lam'. Ja, toen wij mensen zaten te oordelen over de Heer der heerlijkheid, zei Hij helemaal niets meer. Wat een gedachte!

Verzen 23-24: 'Daarna brachten zij de bokken bij, tot een zondoffer, voor het aangezicht van de koning en van de gemeente, en zij legden hun handen daarin. En de priesters slachtten ze, en ontzondigden met hun bloed op het altaar, om verzoening te doen voor het ganse Israël; want de koning had dat brandoffer en dat zondoffer voor gans Israël bevolen'.

De meeste zondoffers in het Oude Testament waren geitenbokken. Hier legden zij deze handen op [vs. 23] en brachten daarmee tot uitdrukking dat hun zonden, hun verontreiniging, en de verontreinigingen van het huis van God, als het ware op deze zeven dieren overgingen. Vervolgens werden ze geslacht.

Als wij ons hebben verontreinigd, als er onrecht is geschied in de plaatselijke gemeente [vergadering], en wij iets weg moeten doen of in orde moeten maken, dan heeft dit alles eens aan onze Heer groot, onzegbaar lijden toegevoegd. Al deze offers die zij moesten brengen, wijzen op Hem. Die dit alles op het kruis van Golgotha met Zijn offer heeft volbracht.

De aanbidding

Na de reiniging van het huis des Heeren en het brengen van de offers die de grondslag vormden voor de reiniging, was er niets meer wat de aanbidding door het volk in de weg stond [vs. 25-36].

De aanbidding in het volk Israël

Het Oude Testament met zijn aanwijzingen is geschreven voor de mensen van destijds [Rom. 3:19]. Zo had de aanbidding in Israël, zoals hier [in deze verzen] beschreven, een materieel karakter [instrumenten, dierlijke offers]. De eredienst was in wezen aards en stoffelijk.

In onze Christelijke tijdsperiode [of: bedeling] is dit anders. Dat laat vooral de Brief aan de Hebreeën ons zien. Deze brief staat vol aanhalingen uit het Oude Testament. Daarmee wil de schrijver de gelovigen duidelijk maken, dat zij deelgenoten van de hemelse roeping zijn, en niet meer op een Joodse maar op een Christelijke grondslag staan. Om het onderscheid [tussen die beide] te tonen, betreft hij het Oude Testament erbij.

Desondanks heeft het Oude Testament ook voor ons, Christenen, toch een belangrijke betekenis. Het werd geschreven tot onze lering [Rom. 15:4; 1 Cor. 10:11]. Wat destijds op het volk Israël betrekking had en wat het meemaakte, schept ruimte voor toepassingen op ons. En dat geldt ook voor de eredienst. Wij mogen aan de hand van hoofdstuk toepassingen maken op de Christelijke eredienst en op de aanbidding 'in geest en waarheid'.

De Christelijke aanbidding

Wij aanbidden 'in geest en waarheid' [Joh. 4:24]. Dat houdt in, dat de Christelijke aanbedding niet meer een materieel maar een geestelijk karakter heeft. Zij vindt niet meer plaats met behulp van muziekinstrumenten en offerdieren, maar met het hart en mond [Hebr. 10:22; 13:15] In geest wil zeggen: op een geestelijke wijze, geleid door de Heilige Geest. In waarheid betekent: in de volle kennis van de openbaring van de Vader.

De Christenheid heeft in de loop van de tijd van alles overgenomen uit het Jodendom, zo ook de muziekinstrumenten in de eredienst. Waarom maken wij geen gebruik van deze instrumenten als wij tot de broodbreking samenkomen? Dat is niet omdat wij iets tegen instrumenten zouden hebben, of omdat wij zouden vinden dat het verkeerd is om ze te bespelen. De instrumentale muziek heeft zeker haar plaats als uiting van een vorm van aardse vreugde. Als wij ze echter zouden invoeren in de samenkomsten tot broodbreking en aanbedding, dan zou dit een terugval betekenen op een Joodse, Oudtestamentische grondslag.

Zodra wij het wezen hebben begrepen van de Christelijke aanbedding [in geest en waarheid, met hart en mond], krijgen de typen uit het Oude Testament voor ons hun juiste – dat wil zeggen: geestelijke – betekenis. Daartoe helpt de Hebreeënbrief ons. Hij laat zien hoe het in het Jodendom was, en dat dit nu niet meer het geval is. Tegelijkertijd zegt hij ook, dat de typen van het Oude Testament schaduwen zijn van datgene wat wij nu in het Christendom hebben.

Leviëten en Priesters

Verzen 25 en 26: 'En hij stelde de Leviëten in het huis des HEEREN, met cimbalen, met luiten en harpen, naar het gebod van David, en van Gad, de ziener des konings, en van Nathan, de profeet; want dit gebod was van de hand des HEEREN, door de hand van Zijn profeten. De Leviëten nu stonden met de instrumenten van David, en de priesters met de trompetten.

Zoals reeds eerder opgemerkt, kunnen we in de Leviëten een beeld zien van kennis [doorgeven van Gods gedachten], en in de priesters van gemeenschap. Deze beide punten zijn van belang bij het samenkomen tot de broodbreking: kennis over de gedachten van God met het oog op dat wat op het kruis plaatsvond, en gemeenschap met God waaruit onze aanbedding voortkomt. Wij zijn misschien gewend om in het vuur van aanbedding te bidden en Bijbels juiste gedachten te uiten, maar komen onze gebeden direct uit de gemeenschap met de Heer?

Kennis en gemeenschap horen bij elkaar. Ze zijn beide belangrijk. Als wij alleen maar een innerlijke, verborgen omgang met de Heer hebben, maar geen kennis bezitten van Gods gedachten uit Zijn Woord, dan zullen we bij het bidden iets verkeerd tot uitdrukking brengen.

Het is dus belangrijk dat wij door Gods genade allereerst toenemend licht ontvangen over Gods gedachten betreffende de Persoon van Zijn Zoon en Diens werk op het kruis van Gogoltha. Vervolgens mogen wij samenkomen en vanuit een dagelijkse gemeenschap met de Heer en met God, onze Vader, aanbidden; en dat geldt zowel voor broeders als zusters. Laten wij eraan denken: aanbedding is dat wat uit de harten tot God opstijgt. Daarmee wordt overigens de vraag beantwoord, of het voorlezen van een Bijbeltekst in de eredienst ook aanbedding is. Wanneer enkele verzen worden voorgelezen, is dat op zichzelf niet direct aanbedding, echter wel wat er bij het lezen van de tekst uit de harten tot God opstijgt. Dat geldt ook voor het zingen van liederen. Niet het mooie gezang op zich is doorslaggevend, maar wat daarbij uit uw en mijn hart vanuit de gemeenschap met de Heer opstijgt als lof, dank en aanbedding tot God.

Wij hebben de Leviëten en priesters samen gezien bij de reiniging. Hier zien wij ze in de gemeenschappelijke aanbedding met elkaar verbonden.

Vier muziekinstrumenten

Cimbalen waren ratelinstrumenten bestaande uit koper: een stevig raamwerk met klepels daaraan [1 Kron. 15:19]. Koper spreekt van het rechtvaardige oordeel van Gods toorn over de zonde. Zo spreken de cimbalen ervan dat wij in onze liederen en gebeden mogen denken aan Gods toorn die op Golgotha over de Heer Jezus is heengegaan [Ps. 88:17]. Alle baren en golven van het oordeel van God sloegen over onze Heiland heen.

Harpen waren van alghummimhout [andere vert.: Sandelhout] en hadden 10 snaren [2 Kron. 9:11; Ps. 33:2]. Het hout spreekt van het volmaakte leven van onze Heer, en getal 10 is het getal van de verantwoordelijkheid van de mens tegenover God. Wij mogen het volmaakte leven van onze Heer Jezus van de kribbe tot het kruis aanschouwen, en leren zien hoe hij als Mens aan alle eisen van God heeft beantwoord. Bij de broodbreking verkondigen wij weliswaar Zijn dood, niet Zijn leven. Echter, Zijn volmaakte leven was de voorwaarde voor Zijn

werk op het kruis. Alleen omdat Hij in Zijn leven volkomen rein was en bleef, was Hij in staat om plaatsvervangend onze zonden te dragen.

Hij heeft niet alleen in Zijn uiterlijk gedrag beantwoord aan de eisen van God, maar ook in Zijn binnenste [Ps. 40:9]. Het is voor God welgevallig als wij deze volmaakte Mens aanschouwen in Zijn tegenwoordigheid. Hij zou graag willen dat wij beseffen dat Hij sinds de zondeval geen enkele rechtvaardige op deze aarde zag, totdat Zijn Zoon kwam en als een wortel uit dorre aarde opschoot voor Zijn aangezicht. God heeft in Hem van de eerste tot de laatste minuut van Zijn leven alleen maar volmaaktheid gezien. Hij heeft in elk opzicht volkomen beantwoord aan Gods voorstellingen van de mensen.

De luit van destijds was een soort lier, te vergelijken met de huidige gitaar [Ps. 33:2, zie voetnoot Duitse Elb. Vert.]. In tegenstelling tot de harp, waarbij de snaren klanken voortbrengen, komt bij de luit de klank uit de kast van het instrument – zogezegd uit de diepte ervan – te voorschijn.

Wij kennen uit de geschiedenis van Saul en David het karakter van de luit. Zij werd ingezet om de invloeden van de vijand tegen te gaan, en om de mensen te bevrijden van de vijand [1 Sam. 16:16,23]. Deze twee punten treffen wij in Hebrëeën 2:14-15 aan. De Heer Jezus is op het kruis van Golgotha de vijand en zijn macht tegemoet getreden en heeft hem door de dood, dat wil zeggen met zijn eigen wapen, overwonnen. In de gebeurtenissen van David en Goliath wordt ons dit geïllustreerd. Goliath werd niet gedood door een steen uit de slinger van David, maar doordat David naar de neergestorte Filistijn toeliep, diens zwaard trok en hem daarmee zijn hoofd afsloeg.

Wat een belangrijke waarheid voor ons: de vijand is overwonnen! Desondanks mogen wij nooit lichtvaardig over de duivel spreken. De aartsengel Michaël deed dat ook niet. Satan heeft een geweldig grote macht. Als de mens, en dat geldt ook voor de gelovige, probeert hem in eigen kracht en intelligentie te weerstaan, dan zal hij altijd het onderspit delven. Maar wij hoeven geen angst voor hem te hebben, want hij is een overwonnen vijand. Wij zijn verbonden aan Hem Die satan overwonnen heeft. Het woord roept ons op: 'Weerstaat de duivel!' [Jac. 4:7]. Hiertoe zijn wij echter alleen in staat met Christus, de Overwinnaar van Golgotha, en alleen in het geloof. Van deze overwinning over Gods vijand spreekt de luit, maar laten we daarbij niet vergeten welk een lijden er aan deze overwinning was verbonden.

Trompetten. Volgens Numeri 10:2 bestonden deze uit zilver en waren ze in dicht [andere vert.: gedreven] werk vervaardigd. Het zilver spreekt van de prijs die voor de verlossing moest worden betaald. Deze prijs is het bloed en het leven van onze Heer Jezus Christus [1 Petr. 1:18-19]. De hoogte van deze prijs is niet te beschrijven, noch te becijferen. Daarom zegt 1 Cor. 6:20 eenvoudig: 'Gij zijt voor een prijs gekocht'. Moge deze onmetelijk hoge prijs meer en meer onze harten ontroeren, wanneer wij God onze gemeenschappelijke aanbidding brengen!

'Gedreven werk' betekent dat het met de hamer werd uitgevoerd. Dit spreekt van het lijden van onze Heiland. Het deksel van de ark des verbonds werd eveneens in gedreven werk vervaardigd. Terwijl de ark des verbonds, die bestond uit acaciahout en overtrokken was met Goud, spreekt van de Persoon van onze Heer als eeuwige God en waarachtig Mens, wijt het deksel op Zijn verzoeningswerk op het kruis van Golgotha. Zo spreekt ook het gedreven werk van de trompetten van het lijden van onze Heer aan het kruis, toen Hij deze prijs voor ons heeft betaald. Hoe groot was en is toch Zijn liefde.

De geboden van David, Gad en Nathan

Het gebod van David is het gebod van de lofzang [1 Kron. 16:7]. Het gebod van de profeet Gad heeft te maken met het altaar [1 Kron. 21:18]. En het gebod van Nathan betreft het huis van God [1 Kron. 17:3-15].

Daaruit kunnen wij de volgende lessen halen: Wanneer wij samenkomen om brood te breken, moet dit gebeuren volgens de beginselen van de tafel des Heren, waarvan het altaar een type is. Het altaar in het Oude Testament laat ons in zijn hoofdbetekenis zien hoe een mens tot God kan naderen. Wij kunnen alleen tot Hem naderen als wij Zijn heiligheid erkennen en ons als het ware in de genade van Golgotha hullen. Dat hebben we bij onze bekering gedaan, en dat doen wij ook als we ingaan om brood te breken. Wij zijn overtuigd dat God heilig is [Jes. 6:3]. Desondanks treden wij in de Geest zonder vrees in Zijn tegenwoordigheid, omdat Hij ons begenadigd heeft in de Geliefde.

De beginselen van de tafel des Heren vinden wij in 1 Cor. 10. We houden deze vast in verbinding met de gedachten over het huis van God. Dit zijn de drie geboden die wij van David, Gad en Nathan hebben: Terwijl we worden opgeroepen tot de lofzang, bewandelen wij de weg die God ons geeft om tot Hem te naderen, en wel

in het besef van de geschonken genade, en we handelen in verbinding met de gedachten van Gods Woord over Zijn huis.

Vers 27: 'En Hizkia beval, dat men het brandoffer op het altaar zou offeren; op de tijd nu, toen dat brandoffer begon, begon het gezang des HEEREN met de trompetten en met de instrumenten van David, de koning van Israël'.

We vinden hier één brandoffer. Het is één van de weinige Schriftplaatsen in het Oude Testament waar de Heilige Geest van de typen overgaat op de werkelijkheid. Het ene offer van de Zoon van God is de vervulling van alle Oudtestamentische offers.

Terwijl zij dit offer brachten – voor ons betekent dit: als de ogen van ons hart gericht zijn op het gebeuren op het kruis van Golgotha – aanbad de gehele gemeente.

Degenen die aanbidden

Verzen 28-30: 'De ganse gemeente nu boog zich neer, toen men het gezang zong, en met trompetten trompette; dit alles totdat het brandoffer voleindigd was. Toen men nu geëindigd had te offeren, bukten de koning en allen, die bij hem gevonden waren, en bogen zich neer. Daarna zeide de koning Jehizkia, en de oversten, tot de Levieten, dat zij de HEERE loven zouden, met de woorden van David en van Asaf, de ziener; en zij loofden tot blijdschap toe; en neigden hun hoofden, en bogen zich neer'.

De volgorde van degenen die aanbidden, is opvallend: de gemeente – de koning en zijn mensen – de Levieten. Tot nu toe kwam eerst de koning, vervolgens de Levieten en de priesters en als laatste het volk.

Bij de aanbidding komt eerst de gehele vergadering [gemeente], want dit is niet een zaak van de broeders die de dienst van oudsten verrichten, ook niet van hen die een gave hebben. Zij die een bijzondere taak hebben, treden nu terug in de rijen van de gehele vergadering [gemeente]. Aanbidding heeft hier een overwegend collectief [of: gezamenlijk] karakter. De Schrift toont duidelijk dat God wenst dat wij met elkaar aanbidden. Het is een gemeenschappelijke zaak van de gehele vergadering [gemeente].

Als de koning en zijn mensen worden genoemd, wordt er niet alleen gezegd dat zij aanbaden. Er wordt aan toegevoegd: zij bogen zich neer [andere vertaling: knielden neer]. We roepen ons in herinnering dat de koning een beeld is van broeders die de dienst van oudsten uitoefenen. Wat is het mooi als de personen die een zedelijk gezag hebben en in de vergadering [gemeente] een bepaald soort leiding op zich nemen, deze ootmoed bezitten en bij de gemeenschappelijke aanbidding niet op de voorgrond willen treden.

Met de Levieten worden zij bedoeld die van de verheerlijkte Heer bijzondere gaven hebben ontvangen. Als wij samenkomen om brood te breken, zijn ook deze personen eenvoudig priesters en broeders. De Levieten verenigden zich eveneens en zongen lof met blijdschap. Mocht dit buitengewoon mooie tafereel werkelijkheid zijn in elk plaatselijk getuigenis van de vergadering [gemeente].

De offers

Verzen 31-33: 'En Jehizkia antwoordde en zeide: Nu hebt gij uw handen de HEERE gevuld, treedt toe, en brengt slachtoffers en lofoffers tot het huis des HEEREN; en de gemeente bracht slachtoffers en lofoffers, en alle vrijwilligen van hart brandoffers. En het getal van de brandoffers, die de gemeente bracht, was zeventig runderen, honderd rammen, tweehonderd lammeren; deze alle de HEERE tot een brandoffer. Nog waren van de geheiligde dingen zeshonderd runderen en drie duizend schapen'.

Bij de vermelding van de offers die nu werden gebracht, vinden we allereerst het slachtoffer. Daarmee wordt het vredeoffer bedoeld. Bij het samenkomen om brood te breken, mogen wij ons er onder andere mee bezighouden dat de Heer Jezus vrede heeft gemaakt door het bloed van Zijn kruis. Deze vrede met God en onder elkaar was noodzakelijk, want sinds de zondeval is de mens een vijand van God, en sinds Kaïn zijn broeder heeft doodgeslagen, zijn de mensen ook vijandig tegen elkaar. Zodoende leeft de natuurlijke mens in vijandschap met God – hetzij actief, hetzij in onverschilligheid – en met betrekking tot zijn medemensen hatelijk en elkaar hatend.

Aan deze twee problemen kwam de Heer Jezus als vredeoffer tegemoet. Hij heeft ons verzoend met God en vrede bewerkt. Op de grondslag van het vredeoffer van onze Heer Jezus Christus op het kruis van Golgotha zijn wij, die eertijds vijanden van God waren, nu met Hem verzoend en als degenen die eertijds hatelijk en elkaar hatend uit de weg gingen, tot één lichaam samengevoegd [Ef. 2:15-16].

Het dank – of loffer spreekt ervan dat wij de Heer Jezus dank mogen brengen. Als wij tot de broodbreking samen zijn, loven we Hem voor dat wat Hij op het kruis heeft volbracht, en we danken Hem voor dat wat Hij ons door Zijn werk op Golgotha heeft geschonken. We komen bij het broodbreken weliswaar niet samen om aan onszelf maar aan Hem te denken. Wij zijn echter inbegrepen bij dat wat Hij heeft volbracht: Hij heeft Zich voor ons overgeven, en daarvoor mogen we Hem danken en loven.

Bij de brandoffers waren er die spontaan [of: vrijwillig] werden gebracht. Daarnaast hebben zij er een heleboel geheiligd, dat wil zeggen voor God gereserveerd, om ze te offeren ze hebben dus het beste voor God opzij gezet. Hoe ziet ons offer eruit? Stellen wij ook de beste tijd, de beste kracht ter beschikking van de Heer voor de aanbidding?

De Leviëten helpen de priesters

Verzen 34-35a: ‘Doch van de priesters waren er te weinig, en zij konden al de brandoffers de huid niet aftrekken; daarom hielpen hen hun broeders, de Leviëten, totdat het werk geëindigd was, en totdat de andere priester zich geheiligd hadden; want de Leviëten waren oprechter van hart, om zich te heiligen, dan de priesters. En ook waren de brandoffers in menigte, met het vet der dankoffers, en met de drankoffers, voor de brandoffers’.

Er waren te weinig priesters. Als we eraan denken waarvan de priester en de Leviëten een type zijn, dan zien we hier dat er wel kennis aanwezig was, maar te weinig gemeenschap. Is dat niet af en toe ons probleem? We hebben misschien een goede kennis van Gods gedachten over aanbidding, maar de dagelijkse gemeenschap met God de Vader en de Heer Jezus ontbreekt.

De Leviëten kwamen de priesters te hulp. Zo moeten soms gaven die in de eredienst niet naar voren behoorden te komen, toch op de voorgrond treden. Eigenlijk zou het niet zo moeten zijn. De priesterlijke dienst is namelijk een zaak van de gehele vergadering [gemeente], want wij zijn alle priester.

De Leviëten hielpen de priesters om de brandoffers de huid af te trekken. Vervolgens moesten zij volgens Leviticus 1 in hun stukken delen, het hoofd en het vet op het hout schikken en hun ingewanden en schenkelen [andere vertaling: benen] met water wassen.

Geestelijk bezien betekenen deze delen van het offer, dat wij erover nadenken wat de Heer heeft beziggehouden, toen Hij naar Golgotha ging in de volle wetenschap van wat er op Hem af zou komen. Daarvan spreken het hoofd en de schenkels [benen] van het brandoffer. Het vet spreekt van datgene wat voor God kostbaar was bij het offer van de Heer. De ingewanden wijzen op het hart en daarmee tevens op de liefde van Hem, Die stierf op het kruis. De vlam van de liefde brandde in Zijn binnenste, terwijl al de haat van de mensen Hem omgaf en Hij Zich er middenin bevond. Heeft Hij niet in vervulling gebracht wat de Hebreeuwse slaaf zei: ‘Ik heb mij heer, mijn vrouw en mijn kinderen lief, ik wil niet vrij uitgaan’ [Ex. 21:5]?

Is het niet wonderbaar om dit alles steeds weer voor Gods aangezicht te overwegen, wanneer we vergaderd zijn tot gemeenschappelijke aanbidding?

Verzen 35b-36: ‘. . . alzo werd de dienst van het huis des HEEREN besteld. Jehizkia nu en al het volk verblijdden zich over wat God het volk bereid had; want deze zaak geschiedde met haast’.

Aan het begin van het hoofdstuk had Hizkia de priesters en de Leviëten verzameld op het plein in het oosten om hen hun verantwoordelijkheid duidelijk te maken. Elke plaatselijke vergadering [gemeente] heeft een grote verantwoordelijkheid, en God verwacht dat wij daaraan beantwoorden met Zijn hulp. Als wij dit doen en er dan, gewerkt door de Heilige Geest, een gemeenschappelijke en geestelijke aanbidding te voorschijn komt, dan is dat niet onze verdienste, maar louter genade. Gebrek ontstaat altijd als gevolg van ons falen. Groei in geestelijke belangen [of: zaken] hebben we echter in ieder geval alleen te danken aan de genade van God. Zo eindigt het hoofdstuk niet met de vermelding van wat Hizkia had bewerkt door zijn trouw, zijn arbeid en zijn dienst, meer met de blijdschap over dat wat God het volk had bereid.

* * * * *